

h i d y t a m á s
v b i d
s t
s m s t
k í n a i k e r t
k l i s u i
s e k
t r e k

h i d y t a m á s
k í n a i k e r t

© Hidy Tamás

Korrektor: Gulyás Orsolya

A kötetet tervezte és tördelte: Mikes Vivien

Készült az Első Kötet Műhely gondozásában,
a szerző magánkiadásában

ISBN 963 460 753 5

Babinak, aki nélkül megállna az élet,
és Andrásnak, aki nélkül el sem indult volna.

Kérdés a nemzethez

Nemzetem! Jó magyarok!

Ácsok, szakácsok, vajákosok,
orvosok, jószok, DTP-grafikusok,
pékek, építésszek, szép-ítésszek,

nepperek, hackerek, jó ügyvédek,
brókerek, kóklerek, vicevigécek,
stewardessek, help-desk-esek, szoftveresek,

kőkemény hardveresek,
internetmanagerek,
account directorok, head of office-ok,

táncosok, harcosok, lovasok,
kubikosok, másod-kontrafagottosok,
rendészek, vitézek, tűzszerészek,

kidobóemberek, verőlegények,
fenegyerek, bérnyilkossegédek,
elnökök, ülnökök, toltóltók!

Kellenek nektek a költők?

Egy vers ugyan mire jó?
Egész pontosan mire való?
És legfőképp: mi a haszna?

Csak a pénztárcátokat apasztja,
s az üzleti szellemet lelohasztja,
nem digitális, nem megy négy elemmel,

és értékes időtökből tíz percet elemel.
Mint egy orrbavaló, a vers annyira kell,
mert semmit sem prezentál, semmit sem kínál.

A költő mind szenved, mindig csak rinyál,
olyanokat hord össze, hogy „szerelem” meg „halál”,
és nem akar dolgozni, csak bambulna folyton.

Azt szeretné, hogy a bor mindig folyjon,
s mindenki jó nagy lábához omoljon,
és tékozol és pazarol és mindenért mást okol.

Mindegy neki, hogy ki mit papol,
minden csillagot a zsebeibe pakol,
s közben csúful izzik a szeme, akár a kátrány.

Kortárs költők művei: hát nem botrány,
rím nélkül a vers olyan, mint ormány
nélkül az elefánt. Tiltsa meg kormányrendelet!

A költők Veletek szemben állnak, ez így nem mehet,
és azt akarják kimondani, amit nem lehet,
de ami nem lehet, arra semmi szükség.

Inkább az izzó vasat üssék,
vagy a lágy, omló kenyeret süssék,
vagy rakjanak sok magas, erős falat,

vagy mindegy, csak valami hasznot hajtsanak.
Csak szárnyalni és költeni az égi magasban
úgy, hogy nem köt semmi földi bilincs?

Tán madár a költő, akinek más dolga sincs?
Mért hiszik, hogy minden soruk nemzeti kincs?
S hogy a pénzetekből Eaton Darr-kötetet vesztek?

Tán költők hozták el a szabadságot Nektek.
De már elhozták. Itt van. Nesztek.
S ha a mór megcselekedte, hát a mórra tesztek.

És ha ez így van, nincs, ki olvasson verseket.
De nem baj. A vers öncélú, csak magában lobog,
mint a hosszú hajú, megfáradt angyalok.

Én meg itt, a sárga házban, boldog vagyok.

 Bukott angyalok

Felütés

Fehér felhőrúnákkal az égre van írva az égi,
s a földi komoly fák hús gyökerével a földbe.
Így teljes. Olvasd, ha bírod. Erőd, ha van hozzá elég.
De írni, mondd, ember, ugyan miről tudnál még?

Mindig

(Kergeti a Nap a Holdat, hogy mindig legyen a mából holnap.

Rossz gyerekek kergetőznek, égi füveken hempergőznek.

Öreg Idő se lát, se hall, lehet, hogy már holnap meghal.

A sírján majd ez áll:

Mindig, mindig, mindig.)

Mindig a változás az, ami látszik.

Ahogy a nő megszüil, a csecsemő felsír,
a láng lobban, a kenyér megsül,
ahogy a katona öl, a katona meghal,
a szerető néz, a szerető megcsal,
ahogy a közönyös kozmosz egyet dobban,
mindig a változás az, ami látszik.

Mindig a mozdulat az, ami tetszik.

Ahogy a kéz lecsap, a tenyér markol,
az ujjak szúrnak, a köröm karmol,
a pillá 'hogy rebben, ahogy nyílik a száj,
ahogy fordul a csípő és remeg a háj,
a közönyös szív ahogy egyet dobban,
mindig a mozdulat az, ami tetszik.

Mindig a távolság az, amitől félek.
Ahogy lecsukod a szemed, a fal felé fordulsz,
forgolódok, te meg se mozdulsz,
ahogy a sötétben rohanok, ahogy felébredsz,
ahogy rágyújtasz, ahogy felnézek
a jegeces Holdra, ahogy egyet pislant,
mindig a távolság az, amitől félek.

Mindig a lehetetlen az, amit kérek.
Ahogy szavakat szülök, és felsír a vers,
ahogy kipattan szívemből az ördögi kölyök,
ahogy a szemem néz, a szemem megcsal,
ahogy a vágyam öl, a vágyam meghal,
mielőtt meglátná az Időt, ahogy egyet pislant,
mindig a lehetetlen az, amit kérek.

#

Úgy jársz velem

Úgy jársz velem,
mint a többiek.
Ez a szerelem
nekem nem kenyerem.

Mindent szabad,
csak várni nem.
A buja tavasszal
rúgd fel az életed!

Ez a tűz,
ami az ereimben száguld,
ez a fékezhetetlen láz,
ami mindenre ráun,
ez a mohóság,
ez a kivagyiság,
ez a túlpörgött,
túlfűtött,
ide-oda csapkodó,
kapkodó,
az elérhetetlent elkapó
földmélyi erők vágya,
ez a lustán izzó láva
úgyis elemészt!

Mindent szabad,
csak várni nem.
A buja tavasszal
rúgd fel az életed!

Úgy jársz velem,
mint a többiek.
Ez a szerelem
nekem nem kenyerem.

ff

Ez szex lesz

Ez szex lesz,
egy exlex
test-teszt,
de vesztesz,
ha nem mersz a Napba nézni.

Hétszer
élvezz,
de ne nézz rám,
némán
kiolvad szememből a nyári éj.

A hajnal kancsal,
tántorgó
angyal,
motyogva betoppan, és ránk talál.

Titok nincsen,
csak szex volt,
kincsem,
bujá túra a fátylakon túlra.

Szemed folyóit
méreggel mérgezi
egykedvűn ellépő
árnyam.

Édes babám!

Hetvenhét ördögtestű férfi
hajtsa föl a paplanod,
hetvenhét hibátlan kan
feküdjön az ágyon,
és amikor a legjobb lenne,
hirtelen akkor fájjon!

Hetvenhét hosszú évig
mindenki szeressen,
vágyad ne nyugodjon,
keressen mindig jobbat,
s amikor pedig megtalálod,
hirtelen akkor dobjad!

Hetvenhét éjjel, ha egyedül vagy,
eszedbe ne jussak,
hetvenhét közönyös hajnal
sírva találjon,
amikor végre rájössz, hogy várlak,
hirtelen senki se várjon!

Úgy mentél el

Úgy mentél el,
hogy nem hagytál itt.
Ezentúl hogy fogsz
elviselni bárkit?

Szerelmünk lassan
levetkezzük,
meztelen magunkat
megszeretjük.

Vesztemen átvilágol
hiányod lángja,
nem életem, de
halálom párja

vagy, és temetsz
engem csendesen.
Vigyáznod kéne rám,
őrült kedvesem.

mint a szem fénye a halott arcban
mint halott arcok a diadalban
mint diadal az élet poklán
mint pokol hideg képletek lapján
mint képletek az eszelős agyán
mint eszelős a társaság alján
mint társaság a halott arcban
mint halott arc a szem álmában
mint egy halott szem az arc fényében
egyedül vagyok

Kezai

Egy város a hetyke, vérszínű csipke-
felhők közt ringatja önmagát.

A házak ott fátylak, a szennyvíz a sápadt,
magában fortogó holdvilág.

Ha ebből a fényből hágcsót kötöznek,
te felmehetsz rajta. Egyszer. Örökre.

Ebben a városban lüktetnek a vágyak,
de hozzáérni nem lehet, védik a fátylak.

Minden hétfőn pont éjfélkor
a városháza nagy kályhája szétreped,
és nagy robajjal föltekerednek a főterek.

Még egy slukk, babám, és áll a bál!
Nem tudom, soha nem tudom, hogy hol a határ!

A szívárványsávon kék manók ülnek,
ők a határőrök, mindenkire lőnek.
A csillagok idehullnak s parázssá gyúlnak,
őríz ez az izzó vízió.

E városban hevernek a szerelmek, s keverednek,
mint a füst és a köd, ha egymásra talál.

A városban folyó szennyvízű folyó
az álmaink tükre, oly hideg.

Szerdán aztán, kora délután,
lépesmészbe fulladnak a fellegek,
kéklő szájjal fáznak az égi tengerek.

Még egy korty, babám, és áll a bál!
Nem tudom, soha nem tudom, hogy hol a határ!

Ha a folyóban fürdesz, a gyönyörbe fulladsz,
a parázs kialszik, a hágcsók lehullnak.

A mámor a bátrak szomorú álmaít
a folyóba köpködi, csobbanás hallik.
De a mámor a felhők közt lábát lenyújtja,
a szennyvízbe süllyedt álmokat simítja.

A rakparton végig szemek hevernek,
ha felszeded őket, kinyílnak, rád merednek.

A szombat alkonyat
bút hoz és kardokat,
bíbor szablyákkal szabdalja az eget.

Még egy adag, babám, és áll a bál!
Nem tudom, soha nem tudom, hogy hol a határ!

A Moira dala

A végén a világ vers lesz majd,
minden szó édes napfény lesz majd,
minden rím csendes holdfény lesz majd,
minden lüktetés csillagokból lesz majd,
minden írásjel költők éhe lesz majd,
minden ékezet szerelem lesz majd,
minden csönd belőlem lesz majd.

Leltár

Volt már:
olyan fű, amit szívnak,
olyan szív, amit fűznek,
olyan tűz, amit hívnak,
olyan ló, ami vágat,
olyan hó, ami éget,
olyan öl, ami éltet.

Kéne még:
Mézszínű felhőkereszteződés.

Marcipán leltár.
Meghalhatnál.

Magyarország

Csörögön csörög a dió,
 Karcagon az „r” kacag,
 betér az egér Egerbe,
 s az égerfák dalán áthallik
 sok réges-régi egérrege.
 Szárszón szökken
 szárba a szó,
 és költőnek szól
 a vonatfüttyszó.
 Irány az erény: ez Ikrény,
 még a szekrényen is
 szerényen fut a repkény.
 Lad:
 dél
 dúl,
 dől belőled léd dal,
 ládd, ebből sem lesz léd,
 se lovad (s nem lód), se lúd.

Budapest
 csak buta test,
 púderes,
 suta, rest hús.
 Pécs, ó, Pécs –
 ablakba tett mécs
 csépelí a szív
 pecséteit,
 ó, az a könnycsepp-pecsét Pécsett!
 Gödöllőn él
 a Godot ló
 – így hívja sok hódolója –,
 s rajongva várják futását
 a Hollókőn álló
 hőálló ollók.
 Tűrjén a fűrjek
 fújják fűrjén: „Tűrjél!”
 Rígácsról hallik messze a rikács,
 engem meg Vácon hagytak láci-pácban,
 marasztaló kis sárga házban.
 Dobogókő, országsípka, Dobogókő,
 dobogó szív, vakító hó
 és tavaszt doboló,
 drága, lobogó kő.

A huszonegyedik

Kemény, lobogós, száraz
fával fűtöm a házat.
Konok farönkökből a tűzre rakok
mindennap százat.
Fiút nevelek,
szép asszonyt szeretek,
verset írok, merengek a tűznél
alkonytól reggelig.
Nem érdekel a század,
ez a huszonegyedik.

Megmaradnak

– Mamának –

A csendben
szűkölködve élnek
az apró kezű asszonyok.
A tüzet vigyázzák.
Élik a pontos, furcsa, egyforma napokat,
s a tüzet vigyázzák,
mely a gyermekekre vár.

Nem ismerik már az arcát.

A tüzet vigyázzák.

Nem ismerik azt az arcot.

A hallgatag szem, az orr, a gúnyos száj,
szunnyad a csönd rajta,
alszik a holdbéli táj.

A kín magánya pihen az arcon,
és mosolyok, fintorok, a világ, a kezdet.
Olyan ő, mint volt a másik gyermek.

Az üvöltés az álma, nem a csendek.

A pogány ima az átok ellen.

Megmaradnak a föld szegényei.

Penicola

(köszönet a Reyes és a Baliardo fivéreknek)

Nicol rumbáját nem értheted,
fénylő tested az ég alatt lebeg.

Én úgy szeretlek téged,
ahogy a tél a havát,
tavasz a szelét,
nyár a búza dalát,
az ősz a szőlőszemét,

s úgy forgolódsz bennem,
mint az ősrobbanásban
a kék szemű, pólyás kis csillagok.

Ahogy a mezőre harmat ül,
ahogy kedvembe bánat vegyül,
észrevétlen-csöndesen,
úgy keringesz salakos szívem
kusza, rossz útjain.

Az életet én úgy szeretem,
mint paraszt a lovát,
mint sofőr a kocsiját.

Meguntam rég a rozzant,
ócska, kehes dögöt,
de nem ugrom le róla,
amíg még döcög,
s ha köhög is gyúrt utakon,
hozzád visz, s az unalom
elmegy adóba
a kincsért, hogy tiéd lehetek.

Kifújlak és belélegezek.

Én téged úgy szeretlek,
mint az istenek mindent,
amit nem teremtettek meg.
Mint a föld a porát,
mint eső a lábad nyomát,
mely tócsaként ágyává lesz.

Az angyalok énekét nem értheted,
sóvárgó lelked az ég alatt lebeg.

Te vagy minden,
mit valaha szerettem,
te lettél a sokból
az örök egyetlen.
Penicola, Penicola,
sötét szívem hús bíbora.

Üzenetek az angyaltól 1.

A nyár örök.
A tél múlandó.

Anya

Ez a legkisebb város a világon,
mindíg mindenkivel összefutok,
és fejből tudom az összes telefonszámot,
meg hogy pletykát a volt nőimről
hol hallhatok.
Ismerem az összes éjjel-nappalit,
ahol sör van meg vodka
meg neked konyak.
És hogy mennyi pénz megy el erre,
és reggelre nem jut
banán, eper, szőlő, bűvös áfonya.
Ismerem az összes járatokat
és messziről az ellenőrt.
És Anya,
valahogy a legmagányosabb város ez.
Hétfő hajnal,
hol van az az angyal?

És Anya,
 hol van az élet,
 amiről meséltél?
 Itt csak cigi van és sör és vodka
 meg konyak neked.
 Elhagyott nők, egy néma tévé,
 az élet talán ott pereg?
 Nincs gyerekem,
 csak örökké éber, kegyetlen,
 lecsukhatatlan szemem,
 nincs ünnepem,
 csak remegős, nyugtalan, durva kezem.
 Anya,
 helyem nincs,
 otthon,
 helyem nincs,
 helyem.

Dohány utca

– Dórinak –

a kamaszkor keserű füstje, édes benzingőz
 rács az ablakon, lift döndülése
 elvetélt évek bőrkeményedése

Δ

álmos kurva a szomszéd, a férje iszákos
 a fogsora hiányos, az arca merő karmolás
 tiszta Las Vegas, végállomás

Δ

mindig megbuktál irodalomból
 a pír virít az arcodon, mert ez nem igaz
 de mit mondhatna egy férfi, aki a szavak közt tombol
 s ha megbukik, a börtöne üres papír

Δ

ha lesmaciz egy maci, az a medvenyelves, de ne légy túl lelkes
 az arca szederjes, olyan, mint egy hulla, pedig nem az még
 bérgyilkos – az is egy munka
 s ha nyelvedre csattan egy puszi, ne csodálkozz, ő buzi,
 homokos bocs, meleg medve, nem bánt, ha nincsen kedve
 ez a rohadt utca az ő málnáskertje

Δ
 költözz el gyorsan
 léted fényes gömbje szilánkokra hull, ezer cserép fúródik bőrödbe
 egyenes az út innen a börtönbe

Δ
 anyád részeg nyála, üvöltő tévék antennája, kutyaszar,
 használt koton
 denevérvér a plafonon, hát, ide nem jár Bokonon
 száradó galambtetem fekszik a balkonon
 véreset izzad a Nap minden bűzös alkonyon
 itt laksz

Δ
 a szex már untat, tanút hív a kurva, hogy kétszer is megkúrtad
 de csak egyet fizettél, a strícije nagy darab szart ad, hogy egyél
 igyál, igyál, sose rinyálj, ha füved is van, hát az király
 kijár az életből neked is ennyi, nem lehet, nem lehet - nem lenni
 az utcán a dohány, csak fel kell venni

Δ
 és a pénz csak öregít és a pénz csak butít,
 és a pénz bizony mindenkit megnyomorít
 és szegény az, aki fürdik a lében
 de azért a pénz az úr az azúr égben
 és a zűr az úr, meg az elmart lék
 és a kibaszott balhék és a hörgő izgalom
 és az adrenalin, ahogy vágat az agyadon
 meg a jégen a lék, ami csak a tiéd
 ami elnyel, és megint felkel a Nap
 és az utca, a Dohány, az ott marad

bukott angyalok
 loboncos hajjal rendetlen sorokban
 egymás izzásának bilincsébe verve
 aranyló részegen tántorognak a Nap felé

 A vajas kenyér

Sírfelirat

Itt nyugszik
egy mindig feszülő íjból lanttá faragott Hermész-fattyú.
Az istenek bármit megtehetnek veled.

Ars poetica

a vers tűz
öl fa az életem

Cifra cafka

Az élet egy ledér, cifra cafka,
de egy felvágott ér csak lelohasztja
a kedvét, s engedi végre kibújni
a barlangból a medvét.
Ér, patak, folyó, mind a tengerbe ömlik,
boldogság, szerelem – ezt mind csak költik
a költők, a szájalmas,
nyomorult regőlők.
Csak betűk vannak, szavak, rímek, sorok,
a végére érek most és meghalok.

Üzenetek az angyaltól 2.

A magány nem üres.
Hiánnyal teli.
Elvesztett arc ürességével.

A téli pályaudvar kövei közt
szikrázón csillámlik a törmelék üveg,
földre hullt párja a Napnak.
Különös morzéval búcsúzik a világ,
l á v l á v l á v
a vége hát szerelem.
Megidézlek most téged,
nézzük együtt, ahogy legyűrnek
a föllibém növő, fűrészfogú évek.

dobverő egyetlen ütése a visszhangos csöndbe
 elporlad a hang
 ne gyűjts villanyt
 a madár meghal leesik és porrá törik
 az jó lenne, ha apám pilóta lett volna,
 szomorúan mosolygó, bölcs és konok
 anyám az életben maradás szomorú példánya
 magam hivatásos emlék vagyok
 a csend szirtjein túl te lebegsz
 én védtelen esélyem az izzásra
 az utolsó kapun túl nincs már félelem
 se tudás és nincs is utolsó kapu
 csak te körözlöl fölöttem
 már csak te álmodsz engem
 ha fölébredsz
 édes (micsoda aljas hazugság minden szó, minden
 mondatom)
 ha fölébredsz
 az első tárgy, amit meglátsz, én leszek
 paplan, lelógó kezéd, lámpa, aggódó szempár
 lesz belőlem, ha magadra maradtál
 pucéran izzom egy túlfűtött szobában
 csendbe szorulok

nekem már a világ
 négy fehér fal között
 a tévében pornófilm
 szőke nő szop arctalan férfit
 az ondó az öklömre csöppög
 az utolsó kapun túl
 valahol ott tanyáz a halál
 ha odaérsz, kézen fog és fiának talál
 true sailing is dead
 szeretlek
 ez a szó a másik oldalon
 azt jelenti, hogy
 te én vagyok
 lobogó angyalok
 ha én lennék Isten, úgy szervezném,
 hogy miután beléd hatolok
 kiáltok, szétrobbanok
 testté újra ne ragadjak
 már csak Nap fénye maradjak

Üzenetek az angyaltól 3.

Ebben a pillanatban
már nem te vagy.
Vagy még,
de már nem vagy te.
Ez álmaid teste.
Kezdetől ismered
utolsó percedet.

Feljegyzések a zártosztályról

krisztusi kor
hát hadd másszak fel végre
arra a kibaszott
keresztre
ha nem az idén,
hanem csak jövőre,
akkor hogy telik be
világnak a rendje?
elfogytak szavaim
elfogy már belőlem az élet
akartok tán még egy
nyavalyás, halálért rinyáló
krakélert?
„költőt”?
veszett kutyát?
egy öntöltő toll is
jobban ír
össze nem csengetne
hosszút a röviddel

s nem enged olyat meg
 magának,
 hogy „koccintsunk erre így
 délelőtt kilenckor
 fél deci röviddel!”
 tartalék szájalom
 lesz elég?
 miért nem engedtek,
 miért nem lehetek
 falevél?

Δ

Lehull úgyis mind, ami él.

a kapuk bezárulnak
 csak más lett halott
 én most már
 mindkét felén megvajazott
 vajjas kenyér vagyok
 a zártosztály ajtaján
 kívülről sincs kilincs
 mért kéne bárkinek is
 az, ami nincs?

Fehér zene

A hó, a csönd és a halál
egy régi lapról hozzám talál,
és szívem szennyesét fehérre mossa.

A szavak, ezek a szilaj, vak lovak
a gyönyörű semmibe vágatnak,
s a lét pályájáról lelkem eloldja

a szerelem. Kié az erő? Hol van a határ?
Merre zörög az élet, ez a rozzant batár?
Ki kéri számon rajtam fáradt angyalok kínjait?

Végül megül a test, a vér kihűl,
nincs más a fehér papíron kívül.
Rossz rímek építik édes gyötrelmek hídjait.

Kié a kéz, mely eltaszít?

Fakereszt

A templom tetején fakereszt
az ég hasába belemetsz.
Az ég hasából erre
eső esik a földre.

A nagyharang már vízzel tele,
csak esik az eső lefele.
A templomtorony beázik,
már a kereszt se látszik.

Víz alá süllyed a kereszt,
az ég hasa beheged.
Az eső lassan eláll.
Az eső lassan eláll.

Élet és halál útját megjártam immár,
magamnak téged találtalak,
de nem vagy,
itt nem maradtál,
hát lehúnyom fényemet.
Rettentőn fúj az északi szél.

van úgy, hogy az ember veszít
mindent elherdál
csak izzása emlékét
őrzi egy szempár

 Kínai kert

Előhang

Vége a fáradt kérdezgetésnek.
Játsszunk most dobozost, teremtőst,
feketét, fekete istent.
Bújjunk egy alagútba,
faragjunk gyertyát a sziklából, és kevés fényből építsünk
titkos, néma szobákat, termeket
és teli káddal fürdőszobát.
A sziklából faragjunk gyertyát,
facsarjunk vigaszt, pezsgő áldomást,
és ne gondoljunk egy mosolygó férfira,
akinek szöveget vernek egymásra szorított két lábfejebe.

Hiányodról

Hiányod undok, lila bogár,
minduntalan az arcomra száll,
arcomra száll, szívemre száll,
undok, gyönyörű, lila bogár.

Fürdőkádban

Idő nem létezik,
csak a csobogó víz.
Nincsenek álmok
és nem vagytok ébren,
csak helyek vannak egy
hosszú fényű csőben
és mozoghattok.

Hazudsz, Hamlet.
Csak a félelem van,
hogy bokacsontod olvad.
Csak a félelem tart itt,
de az is átszáll rajtad,
ha mersz repülni.

8^{ab}

Kínai kert

Ősz mos sziklát, füvet, fát,
csikk lebeg,
vízüveg hamutál.
Szempillán gunnyasztó porszem a halál.

Van a fény
és van az azbesztszagú, tömör csönd.
És te:
közöttük
a választás füstje.

Ragadd meg a pillanat sörényét,
és kapaszkodj,
kapaszkodj!
Akkor repülhetsz.

 Húzd rá!

A fekete hajú lány balladája

A fiú: Szép lány, fekete hajú,
mondd meg nekem,
mondd meg nekem,
tölgyfa lánya,
gesztenye lánya,
út szélén ülve,
közepén állva,
fekete hajad,
fekete szemed
kendőbe rejtve
mondd meg most nekem,
mondd meg hát nekem
cigány vagy, vagy zsidó lány?

A lány: Ki kérdi, ifiúr,
attól függ,
ki kérdi?

A fiú: Roma csávó vagyok én,
bár a bőröm hófehér,
ha lebarnulok az idén,
én leszek a legszebb
a földnek a kerekén!

Zűrös manus vagyok én,
bár a lelkem hófehér,
ha fekete lesz, mint az éj,

bevonulok a kóterbe
a jövő hét elején!

A lány: Apám cigány, anyám zsidó,
meghaltak
mind,
fekete ló eljött értük,
szőréen ülve
elvágtattak.

Fekete ló eljött értem,
visszajövel, mert én kértem,
de hiába kapaszkodtam,
felnyihogott és ledobott,
vicsorgott és megharapott,
szép szőréről csak lecsúsztam.

Fekete ló meg nem sajnált,
engedte, hogy csússzak földre,
földön kússzak, porban sírjak,
nézte és megénekelte:

Táncol körbe,
körbe-körbe,
tőrből tőrbe,
összetörve
görbe körbe,
gírbe-gurba
alagútba.

Fekete lány,
gyönyörű lány,
porból emelt
alagútban
pörög-forog,
feneketlen
sötét kútban
keresi
szeme világát,
szíve bús lángját,
kendőt a hajára,
övet derekára,
csizmát a lábára,
varjút a fájára
csókot a szájára,
keresi ölének lángját,
fekete élete párját.

A fiú: Érted jöttem, fekete lány,
ha vagy zsidó, ha vagy cigány,
ha tested lehet birtokom,
zsíros, fekete földem,
ha szerelmed parázs,
ha dongó darázs,
ha nyugalom,
ha házam őrző, láncszaggató kutya,
ha kevély, magának tetsző pulyka,
ha szürke délutánon unalom,
ha megfognak és bilincsbe törnek,
rácsok közé becsent varázs,
halál-társa szabadulás,

ha szerelmed magam helyett ragyog,
érted jöttem akkor,
fekete lány,
cigány vagyok, zsidó vagyok.

A lány: Én vagyok, ha én lehetek,
ha kérdezel, s jól kérdezel
életemmel megfelelek.

A fiú: Hajad bokrába
férfitestem
heveredhet-e?

A lány: Rejtem és óvom,
s ha nyála csöppen álmában,
attól dúsul,
s ha könnye csordul álmában,
attól búsul bokrom.

A fiú: Nyakad csont-sátrába
erős férfitestem
rejtezhets-e?

A lány: Rejtezhets,
de el nem alhat,
bőröm simulását,
csontom rezzenését
dalolja meg dalnak!

A fiú: Vállad, meztelen szép
vállad árván hajló dombján
erős férfitestem
lecsúszhat-e?

A lány: Csúszhat, ha nem fél,
s ha felmászik újra,
csúszhat, ha csúszik
síkokba bújva.

A fiú: Melleden
puhán, melegen,
bimbódon
hetykén, hegyesen
vad férfitestem
táncolhat-e?

A lány: Táncolhat körbe,
körbe és körbe
föl-le és körbe,
előre-hátra,
csak meg nem állva,
körbe és körbe,
aranyban főve, jászpist zihálva,
ezüst cseppeket
szerteszét rázva.

A fiú: Gyöngé hasad legelőjén,
füves lankák legelőjén
rohanó férfitestem
átsiethet-e?

A lány: Siessen, siessen,
csak nehogy elessen,
fekete paripád rohanjon,
szelídet, lágyat
mind hátrahagyjon!

A fiú: Szőre közt ölednek,

A lány: A kapumon kopogtass,

A fiú: vöröslőn hevernek,

A lány: bejöhetsz, loboghatsz,

A fiú: drágakő fegyelmek,

A lány: tölts be és üríts ki,

A fiú: nem engednek, engednek,

A lány: tölts be és üríts ki!

A fiú: nem engednek, engednek!

A lány: Fejemet hunyt szemmel lehajtva,
fekete lovadon vágatva
a sötétben
véletlen
mégis hazaérek.

A fiú: Tágra nyílt szemekkel nyargalva,
fekete hajaddal takarva
a sötétben
véletlen
én is hazaérek.

Tartalom

Kérdés a nemzethez	3
--------------------------	---

Bukott angyalok

1. Felütés	9
2. Mindig	10
3. Úgy jársz velem	12
4. Ez szex lesz	14
5. Édes babám!	15
6. Úgy mentél el	16
7. {mint}	17
8. Kezai	18
9. A Moira dala	20
10. Leltár	21
11. Magyarország	22
12. A huszonegyedik	24
13. Megmaradnak	25
14. Penicola	26
15. Üzenetek az angyaltól 1.	28
16. Anya	29
17. Dohány utca	31
18. {bukott angyalok}	33

A vajás kenyér

19. Sírfelirat	37
20. Ars poetica	38
21. Cifra cafka	39
22. Üzenetek az angyaltól 2.	40
23. {A téli pályaudvar}	41
24. {dobverő egyetlen ütése}	42
25. Üzenetek az angyaltól 3.	44
26. Feljegyzések a zártosztályról	45
27. {a kapuk bezárulnak}	47
28. Fehér zene	48
29. Fakereszt	49
30. {Élet és halál}	50
31. {van úgy}	51

Kínai kert

32. Előhang	55
33. Hiányodról	56
34. Fürdőkédban	57
35. Kínai kert	58
36. {van}	59
37. {Ragadd meg}	60

Húzd rá!

38. A fekete hajú lány balladája	64
39. 48	

A Kínai kertet fel lehet fogni építménynek, ahogy a címe sugallja. Labirintuskertnek, ahol a legkülönbözőbb utak vezetnek a legmeglepőbb helyekre, és vigyázzon a lépteire az olvasó, mert el is lehet tévedni. Fel lehet fogni zenének is, ahogy az oldalak alján fel-felbukkanó, kottából ismerős jelek mutatják. Rapszodiának, amely szépség és rúttság között csapong fel és le; felemel, elkábít és megbotránkoztat. De talán a legjobb szó a Kínai kertre – maga a szó, ami építi és komponálja a Kínai kert verseit. A legkülönfélébb szavak játékba kezdenek, egymáshoz kapcsolják az össze nem illő, mégis összetartozó párokat: nyugalmat és örületet, magasztosságot és gúnyt, elvontat és kézzelfoghatót, szellemi és testi, hagyományosat és kitaláltat. Így lesz a Kínai kert szó-labirintus és szó-rapszódia.